

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614279872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Adalbert? Du var den Gang fem Aar gammel, vi bleve da begge tidlig om Morgenen kaldt ind til den Gamle, han sad allerede i sin Pudermantel, hvorpaa der var syet en Orden, medens en Tiener krøllede hans Haar; jeg husker det endnu, som det var i Dag, vi sprang da begge hen til ham, for at sidde paa hans Skjød, som vi vare vante til, men han viste os alvorlig tilbage, og holdt en Tale til os, hvoraf Meningen var, at vi nu havde naaet en Alder, hvori det ikke passede sig, at vi vare saa fortrolige med vore Forældre, heller ikke gik det nu an, at vi sagde Du til dem, men vi skulde smukt kysse dem paa Haanden ved alle Leiligheder og sidde stille, som om vi vare voxne Folk, og Gud veed hvad mere. — Vi saae paa hinanden, og brast begge i Graad, og bleve grædende bragte ud af Værelset. Det er Alt, hvad jeg husker derom, men fra den Dag af var det forbi med vor Leeg og vor Lystighed, det erindrer jeg nok.«

»Jeg erindrer det ogsaa,« sagde Adalbert, »men jeg erindrer endnu et andet Træk af ham, som ikke heller let vil gaae mig af Minde: Engang faldt jeg i en heftig Sygdom, hvori Lægerne, som jeg siden hørte, tvivlede om mit Liv, da saae jeg, hver Gang jeg kom til mig selv, min Fader sidde ved min Seng, han holdt min Haand inden i sin, og den dybeste Sorg stod malet i hans Aasyn; saasnart jeg derimod kom mig, forlod han mit Leie, og siden taalte han ikke engang, at der, i hans Nærværelse, blev talt om, hvor ængstelig han havde været for mig.«

»Ja, dig holdt han bestandig meget af,« svarede Casimir. — »Han mener det ogsaa godt med dig, Casimir, og ønsker alvorlig at sørge for din Lykke.« — »Jeg bryder mig kun lidt om, hvad han kalder Lykke, naar jeg ikke maa være lykkelig paa min Viis.« — »Du er ikke tilfreds, Casimir, betro mig, hvad der ligger dig paa Hierte.« — »Han har gjort